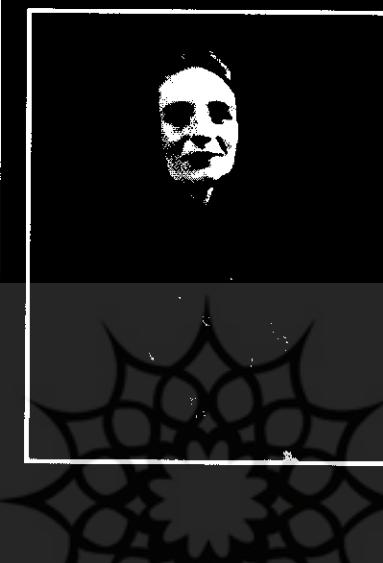

گفت و گو با

بازیگر گروه

برای اولین بار با گروه زینگارو در فرانسه توسط علی راضی آشنا شدم، فلسفه کار این گروه و کارگردان صاحب‌نامش و اجراء‌هایش مرا کاملاً مஜذوب کرد، و همین باعث شد او اجراء‌هایش را همیشه دنبال کنم به خصوص نجهاکوی درباره نوع کار کردنش، اجراء‌هایش و تعریفش از هنر نمایش او ایل بهار با خبر شدم ژولی بلویه، بازیگر اسب شماره دو بارتاباز به ایران آمد. پس از چند روز جست‌وجو پیدا شد در حالی که شب همان روز عازم فرانسه بود. به ایران آمده بود تا چند شهر مارا ببیند و در طول سفرش تحقیقاتی دنیا راه اسب‌های ایرانی گردد بود. او را در یک آپارتمان کوچک ملاقات کردیم. صمیمانه و با همان روحیه‌ای که به نظرم از نوع زندگی کولی وارش برمی‌آمد از ما استقبال کرد. جا دارد از علی راضی به خاطر حضورش و این که با صبر و حوصله حرف‌های او را برای من ترجمه کرد قدردانی کنم. ک. م.

فوق العاده می‌بینند.
من در زندگی ام همیشه در حال تجربه کردن بوده‌ام. رفتن، دیدن و تجربه کردن و باید بگویم که گروه زینگارو هرگز این ویژگی مهم زندگی را حذف نمی‌کند. آن‌ها بهشت به این نوع زندگی اعتقاد دارند، بنابراین ما در گروه با هم زندگی می‌کنیم، با هم سفر می‌کنیم و با هم به تجربه‌های جدید می‌رسیم. این ذات مهم و حذف‌نشدنی بارتاباز و زینگاروست.

چرا می‌گویید بارتاباز کارگردان باهوش و متفاوتیست؟ درباره او و این که چگونه شما را روی صحنه می‌چینند برای مان حرف بزنید.
با رفته با دیگر کارگردان‌های تئاتر متفاوت است. حتی شاید بتوانم بگویم که اصلاً غیرقابل مقایسه است. شسیوه کار او بدین صورت است که ایندا یک «تم» را انتخاب می‌کند، تمی که مربوط به یک کشور یا یک تمدن است. بعد از آن، موسیقی آن تمدن یا کشور را بررسی می‌کند و آن را برای ما می‌گذارد. تا اینجا امکان دارد بگویید خب، کارگردان‌هایی هستند که همین طور کار می‌کنند، اما قدم بعدی او این است که خیلی زیاد روی «اکو»ی بازیگر کار می‌کند، یعنی روی انعکاسی که در برخورد بازیگر با فضایی که او را در آن رها می‌کند، ایجاد می‌شود. شاید مثل مولیر نمایشنامه‌ایش را براساس انرژی بازیگران و «اکو» آنان در آن فضای نمایشی و کار فی‌البداهای که انجام می‌دادند، می‌ساخت.

نمایش‌های بارتاباز خیلی بازیگر محور است. درواقع براساس پرسنوفازها، صحنه‌های نمایش شکل می‌گیرد. او انرژی و فضایی را به وجود می‌آورد، منتظر می‌ماند و می‌بینند که بدن ما چه طور به آن فضا واکنش نشان می‌دهد و براساس آن، نمایش را فرم و شکل می‌دهد.

به نظرم بارتاباز اولین کارگردانی است که توانسته با اسب و بازیگر، فضای نمایشی فوق العاده و درخشانی را خلق کند که بهشت شخصی و متفاوت است. البته از این‌جا به بعد کارگردان با او یعنی رفتن به جهنم، چراکه هنگام کار بهشت تحت تأثیر فضا و انرژی اسب‌هاست و این باعث می‌شود که او همیشه با هیجان بسیار بالایی با شما صحبت کند، طوری که احساس می‌کنید همیشه عصبانیست و در حال فریادزدن. وقتی با او کار می‌کنید به لحاظ روانی بهشت زیر فشار هستید چون او در کار بسیار سخت‌گیر است.

درباره نمایش اخیری که گروه اجرا کرده یعنی «باتوتا» برای مان بگویید، شنیده‌ام که این نمایش با کارهای قبلي بارتاباز خیلی متفاوت است. چه طور شد که این نمایش را کار گردید.

او همیشه روی اسطوره‌ها و قصه‌های کهن کار می‌کند اما در این نمایش همه چیز کاملاً فرق می‌کرد، بقول خودش شاید این اولین نمایشی است که به سیرک

و سی سالگی مدام در رفت و آمد بین بازیگری تئاتر و اسب سواری بودم.

روزی در حال سوارکاری داشتم با اسب شیرین کاری‌هایی می‌کردم که بارتاباز آن‌جا بود و مردا دعوت به کار در گروه زینگارو کرد و سیر زندگی من ناگهان تغییر کرد و من با او و گروه

فوق العاده‌اش آشنا شدم. حالا خیلی احساس رضایت می‌کنم، چراکه می‌توانم با اسب‌ها زندگی کنم و بعد با آن‌ها به اجرای نمایش پی‌بردازم، چیزهایی که در تمام طول زندگی ام از هم جدا بودند، درحالی که من هم عاشقانه تئاتر را دوست داشتم و هم سوارکاری را بنابراین خیلی براهم جالب است که حالا می‌توانم به کاری پی‌بردازم که آن را عاشقانه دوست دارم، با آن زندگی کنم، تجربه کنم، دنیا را ببینم و از همه مهم‌تر بتوانم هر روز دست به خلاقیت جدیدی بزنم.

صادقانه باید بگویم که خود را بازیگر نمی‌دانم، آکروبات‌باز می‌دانم، بعضی وقت‌ها دوستانتی که نمایش مارا می‌بینند، می‌گویند چه قدر عالی و فوق العاده بازی کردید، ولی من با رها به آن‌ها گفته‌ام که ما بازیگر تئاتر به آن معنی رایج در تئاتر دنیا نیستیم، شاید این به خاطر ویژگی بارتاباز و هوش و ذکالت او در کارگردانی است که ما را طوری نمی‌چینند و با ما طوری کار می‌کند که همه ما را بازیگرانی

برای مان جالب است که شما را در ایران می‌بینم، خواهش می‌کنم درباره خود قاتان و چگونگی ملحظ شدن به گروه زینگارو براي مان بگويد.

اسم من ژولی بلویه^۱ است و مدت پنج سال است که با گروه زینگارو مشغول به کار هستم. راستش من اصلاً بازیگر نبودم و هنوز هم فکر می‌کنم بازیگر نیستم، من با کاروان کولی‌ها زندگی می‌کردم و طبیعی بود که با آن‌ها از این شهر به آن شهر می‌رفتیم و به خاطر نوع زندگی ام، با اسب‌ها آشنا بودم. قبل از بیست سالگی کارهای زیادی کرده بودم. ابتدادر یک کارخانه مواد غذایی کار می‌کردم، بعد به رقص روی آوردم و مدت زیادی رقصندۀ بودم. گاهی در نقش دلچک‌ها برای بچه‌ها در مدارس یا بیمارستان‌های کودکان نمایش‌های شادی‌آور بازی می‌کردم. درواقع از بیست سالگی به طور جدی کار با اسب‌ها را شروع کردم. شاید این طبیعت زندگی با آن‌ها و کاروان بود که مرا به آن سو سوق داد. اما نکته جالبی که می‌توانم به آن اشاره کنم این است که کارهایی که این جام دادم بعدها در کار با اسب‌ها کمک زیادی به من کرد، مثل رقص. من با اسب‌ها شروع به تمرین رقص کردم. منتها نه به تنها بلکه حالا شخص دوم دیگری هم وجود و حضور داشت و آن اسب من بود. درواقع بین سو بیست سالگی

جداگانه شروع به تمرین با اسبهای مان می‌کنیم. البته راستش این اتفاق خیلی نمی‌افتد، چون روزهای استراحت هم برای اسبها و هم برای بازیگران بسیار مهم است.

ما در سال ۱۷۰، اجرا در فرانسه و دیگر کشورهای اروپا و حتی آسیا، مثل ترکیه و ژاپن داریم و بعد از ما منوشکین با گروهش است که این تعداد اجرای نمایش را در دنیا دارد. می‌دانید در کارهای زینگارو نوعی همانهنجی وجود دارد که در تمرین‌های گروه با هم ساخته می‌شود، به خصوص با حضور همه اجزای اجرا مثل موسیقی، نور و حتی فریادهای بارتبازار بنایراین همه ماسعی می‌کنیم که در آن تمرین‌ها به یکنوع هارمونی برسیم.

از این‌که بازیگارو کار می‌کنی راضی هستی؟

هیچ‌چیز جذاب‌تر از این نیست که کاری را النجام دهی که هم از آن کار لذت ببری، هم از آن چیز باد بگیری و هم زندگی ات را به خوبی اداره کنی و آن را ادامه بدھی. زینگارو برای من چنین حکمی را دارد. من از آن می‌آموزم درحالی که همچون نیاکانم هنوز هم با طبیعت زندگی می‌کنم و هنوز کویی ام. این باعث می‌شود که از طبیعت حداشوم و درگیر مسائل شهری و زندگی شهری نباشم. زینگارو به من درس زندگی می‌دهد، همراه با اسب و نمایش. ▶

1. Julie Blaviee

این آن عقیده مهمی است که بارتبازار همواره به ما گفته است و همیشه اصرار کرده است که باید میان شما و اسب‌های تان رابطه‌ای حسی، عاطفی محکمی برقرار باشد. نمی‌دانم، گاهی فکر می‌کنم این اصرار شاید به همان رابطه که انسان ابتدایی با حیوان‌ها داشته برمی‌گردد. او عاشق قصه شازده کوجولو است. همیشه یکی از مشهورترین اصطلاحات آن داستان را برای ما می‌گوید: «اهلی شدن» و «اهلی کردن». او همیشه به ما می‌گوید: «باید اسب‌های تان را اهلی کنید، شاید هم آن‌ها شما را اهلی کنند» (می‌خندد).

در این نمایش (باتوتا) تعداد زیادی از اسب‌ها از آرژانتین آمدند و در ابتدای بسیار حشی بودند، اما او با حوصله و مهربانی بسیار در جنگل شروع به تمرین با آن‌ها کرد و بعد از مدتی مانیز با آن‌ها تمرین کردیم و آرام آرام آن‌ها اهلی شدند. آن روز او خنده و گفت: «حالا آن‌ها شبیه ما هستند، شبیه زینگارو.» آیا بازیگرها به طور مжуزا هم تمرین می‌کنند؟ بعضی وقت‌ها که نمایش درست اجرا نمی‌شود، ما

ما بازیگر تناقر به آن معنی رایج در تناقر دنیا نیستیم. شاید این به خاطر ویژگی بارتبازار و هوش و ذکاوت او در کارگردانی است که با ما طوری کار می‌کند که همه ما را بازیگرانی فوق العاده می‌بینند.

شبیه است. او در این نمایش بیشتر سعی کرد از تکنیک‌های اجرایی استفاده کند. شاید برای همین اسم نمایش را «باتوتا» گذاشت که در زبان ایتالیایی به معنی جوک است. در کارهای قبلی اش فضا، رنگ و نور، تمپو و ریتم اسب‌ها و بازیگران، حتی بازی اسب‌ها و ریتمی که به لحاظ میزانس ساخته می‌شود اهمیت بسیار زیادی داشت. اما این نمایش برای او تعريف دیگری دارد و شکل اجرای آن با کارهای قبلی او بسیار متفاوت است.

چقدر بر روی نمایش «باتوتا» کار کردید و اصولاً بارتبازار چه قدر با گروهش تمرین می‌کند تا به یک اجرا برسد؟

این کار از زمان آغاز تمرین تا زمان اجرا حدود پنج ماه طول کشید، ما در جنگل‌های ورسای شروع به تمرین‌های بدنی و حرکت با اسب‌ها کردیم. بارتبازار همیشه آن‌جا با اسب‌هایش در حال تمرین است.

در گام اول هر کس شروع می‌کند به تنها یکی با اسب‌ها تمرین کردن. گاهی تا پایانه ساعت کار می‌کنیم.

این تمرین‌ها تفاوت‌های زیادی با تمرین‌های بازیگر نمایش دارد، چراکه به خاطر مدل خاص گروه، تمرین‌ها می‌براسیس شرایط است. بنابراین اول باید اسب‌ها را گرم کنیم و بعد خودمان را. این گاه تازه کار اصلی که همان تمرین‌ها براساس طراحی و ذهن بارتبازار است آغاز می‌شود. فقط تمرین‌گردن اسب‌ها حدود دو تا سه ساعت طول می‌کشد.

بعد از این که مدت مديدة تمرین کردیم، آرام آرام هر کس اسب خود را انتخاب می‌کند، در واقع در این مدت بین اسب و بازیگر آن رابطه‌ای برقرار می‌شود که من نام آن را «رابطه جادویی» می‌نامم. رابطی که منجر به یک احساس عاطفی عمیق بین من بازیگر و اسب می‌شود. هر چه قدر جلوتر می‌روم آرام آرام بدون آن که متوجه باشیم بارتبازار به ما فرم می‌دهد و درنهایت از میان همه فرم‌ها ما به طراحی و میزانس‌های اصلی می‌رسیم.

جای بارتبازار در چنین تمرین‌های نمایشی کجاست؟

من خودم خلی زیاد به این سؤال شما در طول تمرین‌ها فکر کرده‌ام و بارها و بارها تمام حرکت‌های او و نوع حرف‌هایش را زیر نظر گرفته‌ام. راستش باید بگویم بارتبازار واقعی، یک روانشناس بزرگ است. اگر بخواهیم کار او را در صدبندی کنم، باید بگویم در کار، نود درصد روان‌شناس، هشت درصد کارگر دان و دو درصد مری بزرگ اسب‌هایست.

کار او عجیب، بیچیده اما ساده است. چرا می‌گوییم او روان‌شناس است؟ چون او شمارا به عنوان تماشاگر به تمرکزی غریب می‌رساند. این تمرکز در فرایند اجرای نمایش او و حرکت‌های بازیگران و اسب‌ها در طول نمایش به وجود می‌آید. تماشاگر محو حرکت‌ها و تصاویری می‌شود که از رابطه اولی - ابدی میان انسان و اسب‌ها به وجود می‌آید.

